

ELLENZÉK

POLITIKAI LAP

Előfizetési árak:

Helyben: Egész évre . 10 K
Fél évre . . 5 „
Negyed évre 2-50 „

Vidékre: Egész évre . 12 K
Fél évre . . 6 „
Negyed évre 3 „

Egyes szám ára 8 fill. Kapható minden hírlapelárusitónál.

Felelős szerkesztő:

Dr. HEBRONY JOZSEF

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Széchenyi-utca 34. SZELENYI és TÁRSA nyomdája.

A lap megjelen

minden kedd, csütörtök és szombaton.

KARÁCSONY.

Elkövetkezett ismét a Karácsony. Az emberiség ujjaszületésének ünnepe.

Ünnep a gyermekeknek. Ünnep a felnőtteknek. Ünnep az egész emberiségnek.

Az eszme diadala az anyag felett, a Megváltó születése. befejezése az emberiség története egyik időszakának, kezdete egy új időszaknak, mértöld jelzője az idők végtelenségének.

Az új eszme, új társadalmi felfogásnak szülő oka, a barbár-erkölcsi felfogás megölője s a hit formájában a humanizmus hirdetője.

Fenségesek, nagyok az eszmék, a melyek a társadalmi felfogást reorganizálták, oly nagyok és fenségesek, hogy az ember elme a maga valóságában ez ideig soha felfogni képes nem volt, a felfogások különbözősége okozta a múltban a társadalom forrongásait, s oka a jelenben is a társadalom forrongásának.

Keresték és keressük az emberiség boldogulásának utját, keressük azon eszméket, a melyek az egész emberiség együttérzését, egyforma gondolkozását biztosíthatják. Keressük azon szellemi és anyagi erőket, a melyek az emberiség rendeltetésének céljához közelebb vezérlelnek, s a melyek az emberiség boldogulásának, együttműködésének utját egyengetik.

Az öröm és béke napján meg kell szünni minden egyenetlenkedésnek s magunkba vonulva tanakodhatunk a jövő irányai felől.

Megvalósultak-e már az életben azon eszmék, a miket a Megváltó isteni bölcsessége hirdetett s képes-e az élet ezen eszméket befogadni s ezen eszmék értelmében a társadalmi életet reformálni vagy sem? A keresztyéni szeretet uralmának kellene minden ember felfogását irányítani s mégis azt látjuk az egyes emberek, nemzetek, világrészek történetében, hogy a keresztyén erények helyett ezekkel homlokegyenest ellenkező felfogások uralkodnak s rombolják a keresztyén erkölcsi felfogásokat.

A béke, becsületes munka, egymás jogainak kölcsönös tisztelete tenné lehetővé a társadalmi jólét biztos fejlődését s az egyetemes cél elérését, a béke helyett mégis a kölcsönös gyűlölködés, a munka helyett a gyarló emberek erejének, helyzetének kiaknázása s a jogok kölcsönös tisztelete helyett az erősebb joga uralkodik a társadalomban, irányítják a felfogásokat s teszik elviselhetlenné egyesek élethelyzetét.

Az Isten előtt minden ember egyenlő, hirdeti a vallást, hirdetik a vallás papjai, de hirdetik a bölcsészek is, hirdetik már évezredek óta, s ki tudja, hány ezer évig fogják még hirdetni, míg ezen isteni bölcs felfogás a társadalomban életre kel.

A társadalomban minden embernek egyenlő joga van azon javakhoz, a miket az élet és társadalom nyújthat, s az oly társadalmi szabályok, a melyek az egyes ember ezer jogait megnyirbálják s a melyek az egyes ember elől a hozzájutás utját elzárják, igazságtalanok, ellenkeznek az isteni törvényekkel, ellenkeznek az ember ősi jogával.

A társadalom harczi, a felfogások különbözősége lényegileg mindig annak a megoldása körül forgottak, hogy az uralmon lévő társadalmi osztályok uralmukat mikép biztosíthassák a messzi jövőben is, s viszont azok, a kik a javak és jogok élvezetében úgy, mint az uralkodó osztályok tagjai nem részesültek, arra törekedtek, hogy az uralkodó osztály tagjait helyzetükből kiszorítsák, azok helyét maguk foglalhassák le.

Az igazságtalanság tehát körforgást végzett, de soha meg nem szűnt. Az igazság eszméje nem az osztályok uralmával azonos, a jogos társadalmi forradalom célja nem az egyesek jogos léthelyzetének a megdöntésére irányulhat, hanem egyetemes cél felé kell törekednie, oly cél felé, a hol minden egyes ember a maga jogos kívánságát, óhaját feltalálhatja, a hol az erőkülönbség megszűntetésével mindenki egyformán részesülhet a társadalmi jólét áldásaiban.

Oly cél, a minek szentségét az isten-ember már vérrel pecsételte meg s mégis ezen cél az emberiség elérhetlen vágyai közé sorozható.

Mintha csakugyan az életben nem tehetnénk egyebet, minthogy hinnünk kell csak az igazságban, a mit testi szemeinkkel sohasem láthatunk meg, mintha csakugyan ezen isteni eszme földöntúli eszme lenne, a minek megvalósulását az emberi lét határai kizárják.

Az emberiség ereje a földi egyenlőség érvényesülésének akadálya, ezen erő egyszersmind gyöngeség, gyarlóság, az emberi természetből folyó önzés érzése, a mi a jövő céljait, a jövő eszményét, az élvezett jólét s bitorolt jogkör elveszthetőségének keserűsége miatt meglátni sem akarja.

Mintha az isteni eszme a sziklára szórt mag lenne, a hol nincs föld, termő talaj, s a hol épen e miatt az elhintett mag ki sem csirázhatik.

Mint a sík tengeren eltévelyedett hajónak az iránytű, úgy az emberiségnek a társadalmi fejlődés törvényei szerint is a boldogulás útját ezen eszme irányítja, a miért azonban az emberiség a legujabb korig vajmi keveset áldozott.

A keresztyén vallás erkölcsi törvényeit át kell érezni azoknak is, a kiknek ezen törvények életbe léptethetéseért áldozatot kell hozniok.

Mindnyájan egyenlők vagyunk, az Isten egyforma gyermekei, mindnyájunknak kötelességünk a társadalmi szabályokat úgy reformálni, hogy ezen szabályok mindnyájunk jogát biztosítsák s ezen szabályok ne teherként nehezdedjenek az emberiség nagy részének vállaira.

A Megváltó születését ünnepelevén, jussanak eszünkbe a hirdett eszmék, a béke napján ezen eszmék üdítsek fel lelkünk frissességét, hassa át mindnyájunk lelkét a szeretet érzése. Ne csak boldog karácsony ünnepeket, hanem boldog jövőt is árásszon ránk az ég kegyelme!

Országgyűlés.

Hétfő decz. 21.

A személyes kérdések.

*Napirend előtt elsőnek Holló Lajos szólalt fel személyes kérdésben. Tagadta, mintha ő azt állította volna, hogy a Kossuth-pártot megvesztegették.

Polónyi beszédére reflektált Kaas Ivor.

Felszólalásra készítette Polónyi nagyszabású beszéde gróf Apponyi Albertet is, aki az ellenvédekezett, mintha ő azzal a kijelentésével,

hogy az elnökségről az ex lex-ben való fölösztatás esetén sem mond le, az obstrukciókat biztatni akarta volna. Erre vonatkozó felfogását ő a kormányval is nyíltan közölte, tehát nem áll, hogy konspirált volna. A chlopy-parancs után azért nem terjesztett elő felirati javaslatot, mert Khuen nyilatkozata őt megnyugtatta, mikor pedig Tisza programját a szabadelvű pártban előterjesztette, ő rögtön bejelentette, hogy a békeletszám megállapítására és a póttartalék kontingentálására vonatkozó követelését fenntartja.

Apponyi mosakodását hívei per sze éljenzéssel fogadták: azonban legkevésbé nem sikerült neki megdöntenie Polónyinak azt az állítását, hogy az ő habozó és megalkuvó magatartása döntően járult hozzá a nemzeti küzdelem meggyöngyítéséhez, hiszen nyíltan be is vallotta, hogy az obstrukció leszerelésének segítségre maradt benn a kormánypártban.

A mentelmi ügyek.

Maróthy László foglalta most el az előadói emelvényt és a Ház ráért a napirend voltaképeni tárgyára: a mentelmi ügyekre.

Kiadták Krasznay Ferenczet, akit azért vádolnak becsületsértéssel, mivel egy pör folyamán valakit svindlernek nevezett, továbbá Papp Elek, mert postautalvány szelvényén azt a szót használta valakivel szemben: komisszág, noha kiadatását Szederkényi Nándor, Várady Károly, Kossuth Ferencz, Lovász Márton és Okolicsányi László felszólalásaikban erőlyesen elleneztek. Felfüggesztették továbbá számos felszólalás után a nyilvános becsületsértéssel vádolt Hollaky Imre mentelmi jogát is.

Ugron Gábor kiadatását a hatóság azért kéri, mert a felterjesztés szerint a székelyudvarhelyi takarékpénztár igazgatóságát reábirta, hogy nejt az obligóból kibocsássa. Ugron maga is kérte mentelmi jogának felfüggesztését, amit a Ház el is rendelt.

Konkoly-Thege Miklóst becsületsértésért, Eggenhoffer József kormánypártit szintén becsületsértésért szolgáltatták ki a bíróságnak. Csávolszky Lajost és Szulyovszky De-

zsót hamis vádra való felbujtással terhelve.

Páros viaskodásért Vojnich Sándor és Ráth Endre kerülnek törvény elé; Pichler Győző pedig azt kérték számon, hogy egy nőt ügyvédi irodájából kiutasított és becsületsértő kifejezésekkel illette.

Nagyobb vitát keltett Kaas Ivor mentelmi ügye.

A vitában Várady Károly, Szederkényi Nándor, Olay Lajos, Vissontai Soma, Szatmári Mór, Szivák Imre és Nagy Ferencz vettek részt. Az ellenzék részéről felszóltak nagy határozottsággal hangsúlyozták, hogy itt zaklatás forog fenn, mert Kaas hírlapírói minőségben jogos bírálatot végzett: azonban a többség ebben is a mentelmi jog felfüggesztése mellett döntött.

Vázsonyi Vilmosnak a vasutasok fizetési pótléka ügyében bejegyzett sürgős interpellációja következett most.

Decz. 22.

A képviselőház ma délelőtt tizenegy óra hét perczkor befejezte a katonai javaslatok felett az általános vitát, melyet a Tisza-kormányzat alatt november hetedikétől a mai napig, tehát másfél hónapig húzott az obstrukció. Az általános vitának ma kidölt utolsó szónoka Ráth Endre volt, a függetlenségi és 48-as párt fiatal szimpatikus tagja. Ráth Endre általános szimpatitát keltett szép és hatásos beszédével.

Az elhangzott beszéd után végre egy esztendő elmúltával, Jakabffy Imre alelnöknek adta meg a sors, hogy az elnöki székéből kihirdesse, hogy a katonai javaslatok feletti általános vita a mai napon véget ért, amelyet különben a honvédelmi miniszter zárt be tulajdonképpen.

Nyíri Sándor mai felszólalásában csak általánosságban érintette az elhangzott beszédeket, az azok részleteire adandó kimerítő választ a véderő revíziójának a tárgyalására tartotta fenn.

A honvédelmi miniszter felszólalása után a személyes kérdések egész özöne következett, amely téren a vitát Polónyi Géza kezdte meg. Polónyi az Ugron-párttal szemben védelmezte meg magát és pártját s a meghatározottabban visszautasította

a vádat, hogy a leszerelésért őt, vagy Kossuthot megvesztegették.

Személyes kérdésben felszólt még Okolicsányi László, báró Kaas Ivor és Holló Lajos is s mindegyik tagadta, mintha akár a függetlenségi pártot, akár Kossuthot a megvesztegetés vádjával érintették volna.

A személyes ügyek elintézése után az elnök öt percz szünetet adott. Szünet után a katonai javaslatokkal szemben beadott ellenindítványokra került a tárgyalás sora s az ellenindítványozók közül az első felszólt Hellebronth Géza volt, aki két órán keresztül élt a zárszó jogával. Hellebronth a zárszóban semmi újat sem mondott, de nem is akart újat mondani, hanem inkább az obstrukciót iparkodott lejárt céljában tovább élesztgetni. Már három óra elmúlt, mikor beszédjét befejezte.

Az ülés végén Berzeviczy Albert közoktatásügyi miniszter reflektált Olay Lajosnak tegnapi elhangzott két közbeszólására, melyben az egyetemi tanárokat vastagon meggyanúsította. A miniszter Olay meggyanúsítását, egyetemünk jó hírneve érdekében, a kellő, üres értékére szállította le.

LEGUJABB.

A Ház szerdai ülésén Perczel Dezső elnökölt. A jegyzőkönyv hitelesítése akadálytalanul, felszólalás nélkül ment végbe. Olay, Berzeviczy miniszter előző napi beszédeire reflektálva kijelenti, hogy nem akarta a tanárokat sérteni. Majd az ujoncvita folytatására került a sor. Okolicsányi László elmondja záróbeszédét. Utána Tisza István beszél. Visszapillant a nagy vitára. Vállalkozik a „Noé galambja” szerepére, a mely meghozza az országnak a békét, a nyugalmat.

Végül pedig kéri az obstrukciókat, hogy hagyják abba a küzdelmet. Tisza beszédje után 10 percz szünet volt. Szünet után Eitner Zsigmond beszélt. Szederkényi Nándor pedig egy inter-

Két leány.

Irtá: Alba Nevis.

Böske — talán lesz még, aki emlíkszik rá — elsőkött hazulról egy szál ruhában. Hogy miért szökött el, azt bizony ő maga se tudta valójában. Csak érezte, hogy nincsen többé maradása abban a szürke egyhangúságban, amelyben idáig telt az élete. A város, a város! — az kellett neki, arra vágyott, annak ismeretlen és álmaiban már régóta élő csodáit, örömeit kívánta. A maga korlátolt, csitri-lány fejével.

Elszökött hát és megjött Pestre. Itt elbáméskodott egy darabig, aztán beállított a nényéhez. Mikor betoppant az előszobába, ki volt pírulva az egész napi kóborlástól.

A haja csapzottan tapadt a homlokára, a czipőjét egészen ellepte a szürke por. Mintha gyalogosan tette volna meg az utat, hazulról Budapestig.

— Nini? — dadogta a néni hitetlenül — hogy jössz te ide?

— Böske a nyakába ugrott czupánósokat csókolt rajta.

— Itt vagyok! — kacagta, mintha a világ legtermészetesebb dolgáról lenne szó.

A néni értelmetlenül bámulta a a kis huga gyötrött ruháját, hervadt szegfűjét s sehogy se birt kiigazodni rajta.

— Miért nem irtad, hogy jössz? — kérdezte. Es hogy jöhettél el kalap nélkül, házi ruhában?

Böske megsértődött s fölbígygyszette az ajkát:

— Ezt a ruhát — mondotta nyomatékmal — odahaza ünnepnapokon hordom!

Azután következett a rokoni érdeklődés nyilvánulása, A nényből csak úgy özönlött a sok kérdés. Hogy van az édes mama? (Köszönöm kérdését, jól, csak sokat dolgozik szegény.) Mit csinál Pisti? (Oh, a gonosz csont, biztosan most is a fiókomban kutat!) Mi újság otthon? (Van is újság abban az unalmas fészekben!)

Végre szó került a Böske jöve-

teléről s a néni majd hanyatt esett, mikor megtudta, hogyan történt a dolog.

— Jézusom! — ijedezett — hát elszöktél?

Böske igen vidám volt, jóízűen kacagott:

— Azért nem kell megijedned, csak egyedül szöktem... és az nem veszélyes.

Odabentről erős, szenvedélyes zongoraszó tört át a vékony, üveges ajtón s Böske egyszerre csupa fül lett:

— Lám, lám, — mondotta — ott bent tán vendégek vannak?

És egyszerre elfogta a félelem, hogy így, rendetlenül, falusi libácska módjára idegen emberek közé kerüljön.

— Ezek a mindennapos vendégek, — mondotta a néni — a Heléna kollégái.

Böske zavart volt a félelemtől, hogy valamelyikük ki talál jönni s észreveszi kőczos haját, de a néni nem ügyelt rá, hanem kinyitotta az ajtót s maga előtt tuszkolta Böskét,

aki egy pillanat alatt ott találta magát egy csomó bajszatlan, hangos ur társaságában, unokanővére karjai között.

— Milyen szép tőled hogy eljöttél, — ujongott Heléna — te édes, édes!

Ujra meg újra összecsókolta a Böske állát, homlokát, de az tovább is tartózkodó maradt, eszébe jutott, hogy ez a Helén csupa ravaszság, csupa önzés, hogy mennyit veszedtek, mikor tavaly lent nyaralt náluk, hogy keserítette, boszantotta, kinozta folyton, hogy silányította tönkre minden örömet, hogy halászta el az udvarlót s mennyire zavarba hozta néha idegen emberek előtt.

Általában Helénát az ismerősei valóságos ördögnek tartották, kecses, csintalan, vásott kis ördögnek, aki képes a legmesszebbmenő hunhunczutságokra s a társnői a színiiskolában respektálták pergő kis nyelvét, egyébként igen jó szíve volt és sokszor könynyekre fakadt egy rossz kimenetelű tréfája fölött.

pellációt nyújtott be a pénzügyminiszternek, akinek azt az interpellációt kiadták. Azután elhatározták, hogy a közbeeső karácsonyi ünnepek miatt a Ház legközelebbi ülését hétfőn, 28-án tartja meg.

UJDONSÁGOK.

Nóták.

Nincsen nekem maradásom
Sehol, sehol nyugóásom,
Járok, járok czéltalanul
Erre, arra, száz csapáson . . .
Tüske tépi a testemet
Bánat tépi a lelkeket . . .
Hütlenséged, csalfaságod,
Tudom, tudom hogy eltemet.

Esti csillag, esti csillag
Ugyan mi van te véled?
Mert oly gyöngé, mért oly sáppadt,
Mért oly halvány a fényed?
Tán valami neked is fáj,
Téged is bánt odafenn? . . .
Ugy, mint engem . . . valami nagy
Szomorúság . . . ideleenn . . .

Hej leányok, szép leányok
Virágok!
Jaj, minek is pillantottam
Tirátok!
Megvan most a kezem, lábam
Kötözve,
Egy kis lánynak, violának
Rabja vagyok, rabja leszek
Örökre! . . .
Ifj. Lányi Ernő.

Karácsonyfák. A szent ünnep fái napokkal ezelőtt megindultak már az erdőkből az emberek közé. Ha az olajág a béke szimbóluma, az örökzöld fenyő a szeretet, mely világra szóló nagy ünnep, karácsony szent napján kivirul a palotákban és kunyhókban. Miskolcra a karácsonyi fenyőknek a főtecsán végig minden boltajtóban van piacuk. Illetos itt a levegő a friss fenyőágak tömegétől és Széchenyi utca legnépesebb, mert ezt a piacot mindenki fölkeresi. Jönnek-mennek az emberek, szép ruhások, kopott ruhások, jókedvűek, szomorúak, mosolygósak, könyves szeműek és mindnyájan el-

visznek egy-egy fenyőágot. A szép ruhások csak kiválasztanak egyet és szép fehér pénzeket adnak érte, a szomorú és kopott emberek azonban nagyon sokáig keressélnék, a leghitványabbakat választják és sok szóbeszéd után is csak garaskákat adnak értük. A büszke szép sudarak tükrös palotába jutnak, a hitvány galyacsok csak sötét, penészes szobákba. Hanem azért a kevély sudarak nem nézhetik le az apró ágakat. Mert míg amazok sorra pár hát mulva a sötét padlás lesz, hol belepi őket a pókháló és megeszi a por, addig az apró galy jövő ilyenkorig féltve őrzött kincse a szegénység tanyáján a szomorúság gyermekeinek-

Losonczy Farkas Gusztáv temetése. Kedden délután 3 óraker helyezették örök nyugalomra *Losonczy Farkas Gusztáv* nyug. vármegyei árvaszéki elnököt városunk társadalmának általános részvéte mellett. Temetésén a nagy résztvevő közönségen kívül számos egyet és intézet, a melyeknek az elhunyt tagja volt, testületileg jelent meg. Jelen voltak a vármegye tisztviselői élükön dr. Vadnay Tibor főjegyzővel. A megye árvaszéki tisztviselői Szepessy Béla árvaszéki elnök vezetése alatt. A 48-49-es honvédek is kikísérték bajtársukat. Az ev. ref főgimnázium tanári kara és testületileg jelent meg szeretett igazgató tanácsosának végtisztességén. Ott volt a városi képviselőtestület számos tagja dr. Szentpáli István polgármester vezetése alatt, továbbá a Borsod-Miskolczi-Hitelbank, amelynek felügyelő bizottsági elnöke volt. Ott láttuk még Bizony Ákos országgy. képviselőt, Lévy Józsefet, Zelenka Pál ág. ev. püspököt, Póts Endre kir. tábla bírót, dr. Kovács Gábor főgimn. igazgatót, Bajnok Jusztin honvédszázados, dr. Rácz Györgyöt, Lichtenstein Józsefet, Bulyovszky Gusztáv kir. ügyészi, Éder Elek kir. közjegyzőt és még igen sokat Miskolc tarsas életének előkelőségei közül. A ravatal fölött Nagy Ignác ev. ref. esperes mondott magas szárnyalású, megható gyászbeszédet majd a polgári dalosegyet gyászdala után halottas kocsira helyezték a koszorúkkal fődött koporsót s meg-

indult a gyászmenet az avasi temető felé, a hol *Losonczy Farkas Gusztáv* örök nyugalomra helyezték.

Névmagyarosítás. *Xhnechta* Mihály miskolczi illetőségű rózsashegyi lakos „Kerekes”-re és *Teitelbaum* Miksa miskolczi illetőségű rózsashegyi lakos pedig „Teleki”-re változtatta nevét belügyminiszteri engedéllyel.

Eljegyzés. *Hersényi* Bálint a helyben állomásozó cs. és kir. 65-ik gyalogezred főhadnagygya eljegyezte özv. *Kun* Kálmáné urnő leányát, *Kun* Etelka urhölgyet.

Karácsonyfa ünnepély. Szép és lélekemelő ünnepély színhelye volt a ref. női filléregyleti iskola helyisége az évben is folyó hó 21-én d. u. 3 óraker, hol az előbbi évek szokásaihoz híven most is számos szegény gyermek gyönyörködhetett a szépen feldisztított karácsonyfában. A szépen sikerült ünnepélynek legszébb része az volt, midőn az iskola növendékei jó meleg téli ruhával és csizmával láttattak el. Ezen nemes adományokért a főérdem özv. Patay Gyuláné, özv. Szücs Sámuelné, özv. Sisáry Gyuláné és a nemes czélu egyesület élén álló számos előkelő nemes szívű urhölgyet, továbbá Nagy Gyuláné szül.: Tana Karolin az iskola tanítónőjét illeti, ki a kiosztott ruhákat maga varatta az iskola nagyobb növendékei által. Az ünnepélyen megjelentek: Özv. Sisáry Gyuláné, özv. Szücs Sámuelné, Csavrákné urhölgyek, továbbá Nagy Ignác ref. esperes, Hidvégyi Benő kir. tanfelügyelő, Rácz Jenő gyógyszerész, és társadalmunk számos nő és férfi tagjai. A növendékek szabatos, szép éneklése után Cseh Pál ref. s. lelkes mondott szívhezszóló szépimát és alkalmi beszédet, mely után a ruhákat és ajándékokat osztották ki a növendékek között.

Bizony Ákos beszámolója. *Bizony* Ákos orsz. gyűlési képviselő, beszámolója — mint lapunk előbbi számában jeleztük, — f. hó 27-én d. u. 3 óraker fogja megtartani a „Korona” szálló földszinti nyári éttermében. A beszámolóra Miskolc északi választókerületének polgárai

pártállásra való tekintet nélkül meghívhatnak.

A nyelvkérdés a biblíában. A nyelvkérdésről, amely miatt csaknem forradalomba ment az ország, érdekes fölfedezést tettünk. A fölfedezés a nyelvkérdés múltjára vonatkozik. Szinte hihetetlen, hogy milyen hatalmas mult áll a nyelvkérdés mögött. Aki azt hiszi, hogy a nyelvkérdés a Habsburg-ház trónraléptével kezdődik, az nagyon csalódik. Ugyis szintén nagy tévedésben van az, aki azt hiszi, hogy a nyelvért való küzdelem a népvándorlástól kezdődik. Tévedés, mert a nyelvkérdés a maga családfáját sokkal régebbi időkre tudja fölvianni. Hiteles bizonyíték van rá, hogy a nyelvkérdés miatt már sokkal régebbi uralkodóknak is sok bajuk volt és ha a történelmet elfogadjuk magister vitae-nek, a bibliát pedig történelemnek, akkor bizást elmondhatjuk, hogy a magyar nemzetnek a maga nemzeti nyelvéhez való jogai a szentírásban gyökereznek. Szép kis hisztórikus mult, az bizonyos. Ha a bécsi kamarilla a biblia tanítását megfogadná, akkor két kézzel adná meg a közös hadsereg magyar részének a magyar vezényleti nyelvet. Mert, mint a bibliában olvasható, volt egyszer egy király . . . De beszéljen a biblia. Eszter könyvének I. része kezdődik így:

„Vala Assvérus idejében (ez az Assvérus, aki uralkodik vala Indiától fogva Szerecsenországig száz és huszonhét tartományokon).” Szól pedig a huszonkettedik pont eképpen:

„Es leveleket küldé a királynak minden tartományába, tartományról-tartományra, annak szokott írás szerint; és minden nemzetnek annak nyelve szerint: hogy minden férfiú uralkodnék az ő házában és beszélne még kiki az ő nemzetségének nyelven.”

Ime, a biblia morálja. És jobban tette volna Udvarý Ferencz képviselő, a néppárt keneteljes szónoka is, ha ama bizonyos éjjeli ülésen a koralltenyésztés helyett Eszter könyvről mond vala prédikációt.

Balogh József kiállítása. Balogh József fiatal miskolczi festőművész egy egész kis tárlatot rendezett a „Budapest” szálló I. emeleti 6. sz.

— Te Böske — mondotta — hizelegve — hiszen te egész nagy leány vagy már hogy megszépültél!

Odahuzta magával a konzol-tükör elé s a fejét fejéhez tartva, nézett szét a fluk közt. A hatás igazán váratlan és elképzelhetetlen volt: finom, magára fésült, művészies frizurája mellett a Böske boglyas, össze vissza kuszált kis feje, pikáns, gondosan puderezett arczával amannak poros, megrémült arcocskája s karcsu, telt idomaival hivalgó teste melyen egyetlen ráncz nélkül feszült meg e raffinált elegáns toalet — összesimulva a Böske gyűrött, igénytelen falusias ruhájával.

A fiuk nevettek, Böske a tükörbe nézett és rettenetesen elpirult; a vér előntötte az egész arcát.

— Nem vagyok olyan karcsu — lihegte — mert felényire se füzöm magam. Es az arczom se olyan szép, mert nem használók festéket!

Heléna egy pillanatra egészen megdermedt a haragtól, a kezei reszkettek, amint az uszályát fogta, de egy pillanat alatt már magához

tért s kaczagva fordult a vendégeihez:

— Igen. Uraim — szónokolta — egy jó tanácsot adok önöknek; ha valamelyik nőszülni akarna, csak falusi leányt vegyen el! Ezekben van még őszinteség, ártatlanság es . . .

Elhallgatott, csak a gonosz csillogó szemei beszéltek tovább s ezt a beszédet valamennyien megértették.

Megértették, hogy voltaképp az elhallgatott harmadik jelző kedvéért mondódott el az előbbi kettő . . . az a jelző pedig nagy gonoszság lehetett.

Estére azonban mégis kibékültek Böske meg Helén. Aféle furfangos leánytaktikával keresztülvitt békülés ez; mint a hogy nem mutatták előbb a haragjukat, ep úgy nem rohtanták meg egymást most se a kedveskedéssal.

Lassan es fokozatosan békültek, mint a hogy két ravasz, okos hadvezér környékezi egymást.

Először Heléna kezdte: vacsoránál, mikor körül ülték a pompasan

terített ebédőasztalt, odaeröltette a Böske tányérjára a saját kedvencz falatját, a kerek, gyenge, pirosra sült kacsacombot, meg az apró sötét, ropogós májacsokát. Böske meg, akit roppant meghatótt ez a gyöngédség, teljesen kibékült e, készséggel segített neki a tálatásnál.

Igy hát újra kész volt a barátság s mikor ágyukba bujtak a Helén hóféhér, puha, öklömmnyi kis szobájában, már nem volt lelkükben a haragnak egy foszlánya se.

Elsuttogtak egymással a sötétség védelme alatt minden apró-cseprő titkukat, leányos gyönyöreiket, párányi bajaikat.

Egyszerre csak nagyon sejtelmesen így szólt Helén:

— Te, a kaland a legedesebb dolog a világon, az egyedül, amiért általában élni érdemes! Te persze nem tudhatod ezt, neked nem volt még kalandod, de egy kicsit később befogod látni, hogy a kaland többet ér minden másnál.

— Tudom — kottyantotta ki Böske nagy büszkeséggel — nekem

már udvarolt is egy . . . egy hadnagy . . .

Jesszus — ezt félig sikitva mondta Helén — egy hadnagy! Nem is hinné az ember . . .

S ebben a perczen már ott érezte Böske maga mellett, szinte hozzátapadva a Helén nyulánk, forró testét s gömbölyödő vállára rászaladt amannak egy hosszu, fekete hajfűrtje.

— Hogy volt? Mi volt? Mikor volt? — hadarta lihegve Helén. — Czukros, aranyos Böske, el kell mondanod mindent, mert én az ilyeneket nagyon szeretem és a kíváncsiság izgat! . . .

Böske csodálkozva hallgatta s főképp az utolsó szó volt neki idegen.

— Izgat? . . . — mondotta mi az? Helén összeszorította a fogát és magyarázta:

— Hát hogy is mondjam? Ugy; izgat! . . . s sziszegve ismételte: izgat!

Azután elkaczagta magát:

— Csacsi vagy, ezt nem lehet másképp mondani. No, beszélj.

szobájában. Mintegy 60 olajfestmény van itt kiállítva. Erős színezésű, biztos rajzu képek. Igen csinosak különösen a Sajó-parti, Balaton-Fonyódi és abbáziai tájképei. Van még egy pár nagy-bányai szép tájképe is. Nem kevésbé szépek portraiti is. Különösen a „ müncheni öreg német ” nagyon sikerült studium. Genre-képek közül kiválóbbak a „ Magyar-táncz ”, „ Czigányok sátra ” és a „ Légyotton ”. Igen szép festmények ezek, a miskolczi műpártoló közönség bizony jól teszi, ha el nem mulasztja ezt az alkalmat. Megtekinteni és vásárolni. S ezáltal a mű-élvezetnek eleget tenni. A képek meglepően olcsók 10 koronától 100 koronáig. A tárlat nyitva van d. e. 9-12-ig és d. u. 3-7-ig. Bemeneti díj 20 fillér.

Az Erzsébet-fürdő karácsonya. Az Erzsébet-fürdő igazgatósága értesíti a közönséget, hogy a karácsonyi ünnep első napján, pénteken délelőtt a gőzfürdő férfiak részére lesz nyitva. Ugyanazon napon délután az egész fürdő zárva. Az ünnep többi napjain a régi rend marad érvényben.

Felhívás. A miskolczi ipartestület a következő felhívást bocsátotta ki: Mindazon miskolczi iparos urak a kik tanoncokat tartanak, ez uton hivatnak fel, miszerint intézkedni sziveskedjenek, hogy tanonczaik az iskolába késedelem nélkül beiratkozzanak, az iskolába járást az ellenőrzési könyvecskék útján szigorúan ellenőrizték, valamint azok esetleges kimaradását írásbelileg igazolják, mert a netalán bekövetkező kellemetlenségeket, avagy kiszabandó bírságokat magoknak tulajdonítsák.

Gyűlés. A miskolczi ipartestületi betegsegélyező pénztár tudvalevőleg beleolvad a kerületi betegsegélyező pénztárba 1904. elsejével. Most fogja tartani az utolsó igazgatósági ülést az ipartestületi betegsegélyező pénztár december hó 27-én, d. e. 10 brakor az ipartestület tanácsstermében, a következő tárgysorozattal:

1. Elnöki jelentések.
2. Könyvelő havi jelentése f. év november hóról.
3. Szikszay István kőműves segéd kérvénye táppénz utalása iránt.

A szoba egészen sötét volt, de Böske úgy látta, mintha apró tarka pontok fukkosnának at rajta. Lehunyta káprázó szemét s úgy beszélt egész mámorosan:

— Megcsókolt!

Mint a vízhang ismételte Helén:

— Megcsókolt?

— Meg.

Helén megszorította a karját, hogy csaknem fölajadul.

— És hogyan csókolt meg? Mondd hogyan?

Böske egy kissé megrémült, hát-ha megtudná valaki ezt a mélyseges titkot: az első titkot, bizalmatlankodni kezdett:

— Esküdj meg előbb, hogy senkinek se szólsz!

S Helén a szívére tette a jobb kezét és megesküdött:

— Bizony isten nem szólok!

És ekkor megeredt a Böske rózsás kis ajkán a beszéd; szaporán halkan, itt-ott elfuladva.

— Megcsókolt... és a száját úgy a száma szorította, hogy lélegezni se tudtam s ha nem akar-

4. Gärtner Herman mészáros segéd táppénzének kiutalása tárgyában kérdés.

5. Kórházi gyógytári stb. számlák kiutalása.

6. Időközben beérkező kérvények és jelentések.

Visszaélés a hazai ipar rovására.

A diósgyőri papirgyár országszerte ismert jeles termékei a tisztességtelen versenynek nagy mértékben vannak kitéve. Utánozzák alakban és kiállításban, sőt belajstromozott áruvédjegyét is. Ujabbán pedig kísérlet történt arra is, hogy idegen papírúru küldetik Diósgyőr vasútállomásra, hogy ez ott újból feladassék és mint „Diósgyőrből” származó áruval a hazai közönség tévutra vezettessék. E visszaélésekre most a miskolczi Kereskedelmi- és Ipar-kamara különösen figyelmezteti a közönséget, s kéri, hogy a hazai ipar érdekében a diósgyőri papír valódiságára nagyon is ügyeljen.

A betegsegélyező pénztár megszűnése. Mintán ipartestületünk betegsegélyező pénztára a Nagyméltóságú m. kir. kereskedelemügyi miniszteriumának f. évi december hó 3-án 70440 sz. a. kelt rendelete szerint 1904. évi január hó 1-ső napjától kezdődően a kerületi betegsegélyező pénztárba adatott be, felhívjuk ipartestületünk azon munkaadó urait, a kik a betegsegélyező pénztárnál fizetési hátralékban vannak, ezen hátralékban vannak, ezen hátraléki összeget legkésőbbben 1904. évi márczius hó 31-ik napjáig ipartestületünknek befizetni annál is inkább elmulasztassák, mert ezen időn túl a befizetetlen hátralékok a törvény rendes útján fognak az illetőtől behajtatni.

A miskolczi „Fillér-bál” első fecskeje megérkezett és pedig a jóság és nemeslelkűség kifejezésével, a menyiben a bál jótékony célja javára Nagyságos Szentiványi Lászlóné Budapestről ötven koronát küldeni kegyes volt a nemes tetteért halás köszönetemet fejezem ki. Özv. Baji Patay Gyuláné miskolczi ev. ref. női fillér egyleti elnök.

tam megfuladni, az ő leheltét kellett szivnom és ez olyan forró volt, hogy még most is cserepes az ajkam tőle.

Helén ledobta magáról a takarót félig; iszonyatos melege volt, akadozva kérdezte:

— És igazán édes a csók? ... Édes?

— Most, ahogy visszaemlékezem rá édes. De akkor olyan furcsa volt, hogy sirni kezdtem.

— No — mondta Helén — ha engem megcsókolna valaki, aki nekem tetszik — biz én nem sirnék, hanem visszacsókolnám; olyan erősen... talán meg is harapnám!

Egy percze elhallgattak, Helén arcra borult a párnákon.

— Jó éjszakát! — sugta Böske, oly halkan, hogy a másik talán meg se hallotta, azután oldalt fordult és kimerültségében néhány perc mulva már édesen aludt.

Helén fölült az ágyban s sóvárgó szemével az éjszakába bámult. Oh, hogy irigyelte Böskeit, aki fa-

Városi közgyűlés. Miskolc város képviselőtestülete f. hó 29-én kedden d. u. 3 órakor dr. Szentpály István polgármester elnöklele alatt ülést tart.

A közművelődési egyesület f. hó 27-ére tervezett felolvasó estélye — mint értesülünk — közbejött akadályok miatt egy ujabbán kitézendő határidőig elhalasztatott.

Miskolczi Almanach. Huberth János és Faragó József szerkesztésében ilyen czim alatt január első napjaiban egy rendkívül díszes kiállítási irodalmi évkönyv jelenik meg, amely *huss miskolczi* író legjobb munkáiból mutat be egy-egy kiválasztott dolgozatot. Elbeszélések, novellák, versek, rajzok, karczolatok teszik változatosá a könyv tartalmát. A közlemények kitünőségeért biztos garanciát nyújt az a díszes névsor, melyet a helybeli írók legjobbjából állított ki a két szerkesztő, **A Miskolczi Almanachba** a szerkesztőkön kívül a következők irtak dolgozatokat: Lévy József, Lányi Ernő, dr. Serédi Jenő, dr. Kőszegi Armand, dr. Jármy József, Jassikus, dr. Ferenczi Henrik, Horkay Elemér, Lonely, Kovács Gábor, Gal György, Irentruh, Leszih Andor, Czövekh Károly, Sassy Csaba, Koppek, Darvas Dezső, Lédig Árpád. **A Miskolczi Almanach** előfizetési ára 2 korona. Előfizetni lehet a Miskolczi Napló szerkesztőségében és minden könyvkereskedésben. A könyv megjelenését művészi kivitelű nagy plakátok fogják hirdetni, a melyeket Balogh József festőművész készít.

Műkedvelői előadás. A diósgyőri Jószerencse dal- és önképzőkör f. évi december hó 26-án, este a gyartelepi munkás étteremben műkedvelői színi előadást rendez. — Színe kerül a „Méltóságos csizmadia”. Irta: Rónaszéki G.

Bucsuhang az oczeán fenekéről. A labradori félsziget partján 1903. okt. 9-én egy palaczkot vetett partra

lusi csitri-leány létere mar csókolózott!

Egyszerre fölrezzent; a fal felől gyors, zavaros szavak szálltak felé: Böske álmában beszélt.

Erősen küzdött valakivel, a két karját nekifeszítette a takarónak s úgy tolt el magától. Azután lehanyatlott a keze s a hangja szelid, szerelmes lett. Helén megérezte, hogy mosolyog.

— Régóta várok már read, — suttozta — mindig eszemben voltál. Te édes, édes...

Ez az „édes” olyan hangon volt mondva, ahogy egy odaadó, szerelmes leány tudja mondani s Helén gyorsan lecsuszott az ágyról, bebujt a saját ágyéba a paplan alá és befogta a tenyerével égő két füleit, hogy ne hallja, amint a másik ágyból fuldokolva, egyre forrobban egyre elhalóbban száll a szerelmes vágyó sóhaj: leányálmok ködlovagja felé!

a viz. A halászkok bevitték a tengerészeti hivatalba, hol a palaczkban talált újságdarab széléről a következő, francia nyelven irt szavakat betűzték ki: kilencz napja vagyunk élelem és víz nélkül. Kazánrobbanás történt. Ha ma estig nem jön segítség... A többit elmosta a beszivárgó víz. Megállapították, hogy az újságdarab egy magyar lapból van letéve, s elküldték Budapestre ki nyomozni, hogy mikor jelent meg a kérdéses szám, és körülbelül kiknek kerülhetett New-Yorkban a kezébe? Kiderítették, hogy az a pár sor az Egyetértés 1903. július 10-iki számára van írva, de, hogy Amerikában kiknek a kezébe kerülhetett, kissé sajnos lenne megállapítani mert az Egyetértés New-Yorkban 627 példányban jár, az egész Egyesült-Államok területére pedig 1740 példányban.

Az oka ennek ez, hogy egyetlenegy lap sem nyújtja a hazai közletnek olyan hü képét, mint az Egyetértés, s a függetlenségi törekvésnek az egyetértésnél lekesebb buzgóbb és nagyobb sikerű apostola egy sincs.

De nemcsak politikai és társadalmi terén lett az elmúlt 37 évfolyam alatt vezérlappá az Egyetértés, a közgazdaság, az ipar, a kereskedelem és a mezőgazdaság nem nélkülözhetik szolgáltatásait. Szépirodalmi rovata pedig épen egyedül áll az egész sajtóban, Fejőy Sándor főszerkesztő ugyanis, mint politikai főmunkatársat megtudta nyerni Kosuth Ferenczet, Magyarország ez idő szerinti legelső politikusát, azonképen szép irodalmi főmunkatársá megnyerte a ma élő magyar írók egyik legnagyobbját, Eötvös Károlyt. E két ragyogó névhez a kiváló munkatársak egész gárdája csatlakozik — s ezek együttes munkája emelte az Egyetértést, a haza határain túl is hódító utat járó legelső-magyar lappá.

Most újkörök ez a lap gyönyörű ajándékok is ad az előfizetőknek, azoknak is, kik mast jelentkeznek új előfizetők gyanánt. Pompas Rákóczi album ez, művészi kivitelű es gazdag tartalmu. Előfizetések Budapest vármegye-utca 11. szám alá küldendők. Tisztviselők, papok, tanárok, tanítók, lelkészek, magyar katonatisztek kedvezményes áron kapják egy hónapra egy firt 20 kr.-ért, negyedévre 3 firt 50 kr.-ért, félévre 7 firt-ért.

1000. Augusztus 9-én a strassburgi dr. Jessen. E. egy Párisban tartott kitűnő előadásán rámutatott az ésszerű fog- és a száj-ápolás fontosságára. Többek között kifejtette, hogy a fogak gondos ápolása elejét veszi a különböző bajoknak és az emberiség érdekében okvetlenül szükséges ezt általában ismerté tenni. Egészséges fogak által elérjük, jük, hogy a gyomor rendszeren működik, miáltal jól lehet táplálkozni és így az egészség fenntartható és ismét helyreállítható. Mint kitűnő fogtisztító és épségbentartó szer a fogak és száj gondos ápolására ajánlható a Sarg-féle Kalodont, mely egészségügyi tulajdonságainál fogva rövid idő alatt mindenütt nélkülözhetetlen toillettecziknek bizonyult.

Csak január hó 5-éig! az egész aruraktár kiürítése még eddig nem létezett olcsó arakban a **Rosenberg Gyula Szechenyi-utcai** (az Erzsébet-téri szarvas gyógyszer-tárral szemben) fiók üzletében, mely ritka kedvező alkalmat a t. vásárló közönség tudomására hozni kötelességünk.

Modern névjegyek Szélényi és Társa könyvnyomdájában készülnek Miskolcz, Széchenyi-utca a színházzal szemben.

*Tea, rum, cognac,
barovicska, likörök, leg-
tisztább borszesz, rum- és
likör-essenciák
eredeti minőségben
legelőnyösebben borszesz
háló
Frabó Béla
dragénájában
Miskolczan*

*Megyanott rum- és likör-
készítéshez kimértő
utastás!*

A Liliom vászon vállala legjobb gyártmányu vászna **Kristály vászon** legalkalmasabb karácsonyi ajándék egy kis vég 3 frt. 25 kr. kapható **Rosenberg Mór**nál Miskolcz.

Színház.

Tavas.

A „Tavas” operette hétfői előadása éppen úgy folyt le, mint az előző előadás. A szereposztásban annyi változás történt, hogy dr. Csapóné szerepét Garzó Adél helyett Székely Anna játszotta, énekszámai sikerültek, játéka azonban kevésbé jó volt.

Kitűnt Véghelyi Angéla a bárónő szerepében és csinos kuplóját a közönség többször megisméltette.

A darab egészben véve jó sikerült, a zenekar is kifogástalanul működött.

Aranyvirág.

Martoss Ferencz nagyhirű operettjének keddi előadását nagy várakozás előzte meg.

Az operette a bpesti „Királysínház”-nak állandó műsordarabja, kevésbé tetszetős azonban, mint a szerző első operettje a „Bob herceg.”

A darab fővonzó erejét Budapestten Fedák Sáriban bírja, s ha a darab főszerepe nem elég erős kézbe kerül, mint nálunk is történt, kellő siker nem is remélhető.

A darab tárgya excentrikus, a szerző úgy látszik nem talál magának a hazai földön kellő feldolgozásra váró anyagot.

A műnek ugyiszólván semmi meseje sincs. Hézagossá tartalma a következő.

I. felvonás. Nápolyban, a tengerparton. A lazzaronik örvendeznek annak, hogy amerikai milliárdosok érkeznek. Mindnyájan, közöttük Beppo és Aranyvirág is, készülődnek fogadásukra. Az amerikai jegyespár: Ellen és Harry, végtelen unottsággal érkezik meg. Aranyvirág tüzes tánca vagyat ébreszt az életunt Ellenben, hogy egy napra szerepet cseréljenek. Amikor Beppo, a lazzaronik élén, megjelenik, hogy részt vegyen Harry ebédjén, Aranyvirág amerikai milliárdos hölgy gyanánt lép elő és úgy tesz, mintha nem ismerné szerelmét. Beppo keserősége és dühe a végsőig fokozódik, a mikor Ellen, Aranyvirág, ruhájában, azt akarja elhítenni vele, hogy ő az igazi aranyvirág. Bosszút forralva Beppo színel belemege a játékba és Ellen karjára fűzve, viszi a hajósok ünnepére.

II. Felvonás. Nemzetközi fogadó előcsarnokában. A vendégsereg, élén Potyoviev herceggel, egy lefört hozományvadász mágnással, türelmenül várja az amerikaiak megjelenését. Aranyvirág, a milliommosnó ruhájában, furcsa viselkedéssel, különös tanzával kezdetben megütközést, később telragadtatást kelt, férfiak és nők közt egyaránt. A multság mámoros zene hangjainál tetőpontra hág, a mikor a tengerről, a hol a hajósünnep folyik, a Lazzaronik éneke hallatszik be, Aranyvirág, aki megelégette a játékot és visszavágyik kedveséhez, felhívja a Lazzaronikat. A vendégsereg előtt nyíltan elmondja, hogy ő nem az, ahinek látszik. Beppo visszautasítja, a lazzaronik megtagadják és mikor ő daczból, végő elkeseredésében Potyoviev hercegnek nyújtja a kezét, ez is elfordul tőle, mert most már előtte is világos, hogy ez nem az amerikai milliommosnó, a kinek gondolta. Aranyvirág megszegyenülten el akar futni, de Harry visszatartja és felajánlja neki szívét.

III. Felvonás. A tengerparton, másnap reggel. Ellen már unja a lazzaronik társaságát és kéri Beppot, hogy kísérje őt hajóján Amerikába. Aranyvirágnak ugyanilyen ajánlatot tesz Harry. Mindketten elbucszván tarsiaktól, daczból egymás iránt, már az induásra kész hajókban állnak, a mikor Aranyvirág, aki bucsuzásul utóljára magára öltötte tanzosnó-ruháját, szerelmi dalával Beppo szívét visszahódítja. Az amerikaiak éppoly unottan mint a hogyan érkeztek, hajóznak vissza hazájukba.

A jelenetek mozaikszerűleg vannak egymás mellé sorakoztatva.

Zenéje sem eredeti s igen sok akkord a „Bobherceg”-ből s egváb darabokból van összeszedve.

A darab czimszerepét Szilassy Etel játszotta s elég gyöngén. — Játéka bágyadt és hangja semmi volt.

Nem is kedvel játszott, siker nem is ért el. Az unott milliommosnó Stone Ellen (Véghelyi Angélla) ismét tanujelét adta nagy ügyességének, igen kellemesen énekelt s óhajtható, hogy az igazgató úgy őt, mint a kar másik tagját Komáromi Gizát minél többször bizza meg hasonló szerepek játszásával.

Beppo, a fő férfszerep Szántó kezében volt, szépen énekelt és játszott. Legtöbb tapost kapott azonban Szaday és kupléit is ismételni kellett.

A zenekar nem játszott elég biztosan s az összhangot az énekesekkel nem volt képes megtalálni.

Reméljük, hogy a további előadások az elsőnél jobban fognak sikerülni

A lap pontos küldése iránt mindennemű reklamáció ügyben tessék Szélényi és Társa nyomdai céghez (Széchenyi utca 34. sz. a.) fordulni.

Pénzt, sok pénzt,

havonként 1000 koronáig kereshet mindenki tisztességesen, minden szakismeret nélkül.

Küldje be czimét **F. 409** jelige alatt a következő czimre: **Annoncen-Abtheilung des „Merkur” Mannheim, Meerfeldstr.**

Egy hozzánk érkezett levél így hangzik:

Wilhelm Ferencz gyógyszerész urnak esász. és kir. udvari szállító Neunkirchen Alsó-Ausztria, Piesting.

Tisztelettel felkérem, sziveskedjek 2 csomag Wilhelm-féle antiartikus és autireumatikus vertisztító teát postautánvét mellett küldeni. Többen, kik hozzám jönnek, szólnak, hogy részükre is gondoskodjam ily tea beszerzéséről. Köszönetet mondok Önnek be csodaszerért, s kívánom, hogy az Isten fizesse meg ezt Önnek. Én tudom, hogy ez részemre a legjobb orvosság.

Ismételen köszönetet mondok e jó orvosságra, mert tudom, hogy e télen 3 hónapig feküdtem, és az Ön csodahatásu teája engemet kigyógyított. En szeretném, ha minden beteg ember e csodahatásu teát bevonná.

Teljes tisztelettel Steiner Mátyás.

Kapható Franz Wilhelm, gyógyszerész, cs. és kir. udvari szállítónál Neunkirchen, Alsó-Ausztria, valamint a nevesebb gyógyszertárakban.

Egy csomag ára 2 korona. Egy postacsomag (15 csomag) 24 korona bérmentve.

A karácsonyi alkalmi vásár

leszállított árak mellett

ÁRVAI SOMA divatüzletében, a bpesti **SZÉNASY** női ruhakelmék és selymekből november hó 15-től **december hó végéig** tart, mely alkalommal a következő czikkek kerülnek feltűnő **olcsó árak** mellett eladásra:

Női ruhakelmék:

Selymek:

Brünni loden	19 kr.	Mintázott pongos és liberty ..	65 kr.
120 czm. mintázott kelme ..	38 .	Sima liberty	75 .
120 . skót kelme	55 .	Szines esikós selyem	85 .
120 . tiszta gyapju kelme ..	78 .	Sima és schottisch louisien ..	1-15 .
140 . valódi tiroli loden ..	95 .	Mintázott sehiné és louisien	1-20 .
Zsinór velesz	25 .	Mesóbárszony mindon színben	50 .
Legjobb minőségű tenis-flanell	16 .	stb. stb.	

Ha mindenhol olcsó — mégis legolcsóbb a

Polgári Áruház Miskolcz, Széchenyi-utca 9.

Tessék személyesen meggyőződni!
Tulhalmozott raktár miatt minden elfogadható olcsó árban csak december 31-ig karácsony vásár.

Dupla szelés, koczás és mintás kelme ..	19 kr. méter.
Kitűnő mosó barchetok	22 .
Tennis flanell, szelés, szép minták ..	14 .
Egy jó vég vászon vagy kanavász ..	4 frt. 25 kr.
Egy jó flanell takaró	1 . 10 . db.

Továbbá divatos **ruhakelmék 58 kr.-tól** feljeb. Selymek **75 krtól** feljeb. Nagy választék nagy **téli kendő, berliner kendő, téli trikó, alsószoknyák, garnitúrák**, saját készítésű **paplanokban**. — Remek flanell blousok **1 frt. 50 kr.** mérték után is.

Pontos kiszolgálás. — Tulkövetelés kizárva. Pártfogását kérve, tisztelettel

GRÜN WALD JÓZSEF

Legalkalmasabb karácsonyi és újévi ajándék.

Egyetlen magyar nyelvű református **imakönyv** a serdülő ifjúság számára!

Horváthné, Ferenczy Ida:

„FEHÉR LILIOM”

Kun Bertalan ev. ref. püspök úr ömeltósága rendkívül meleg-hangu nyílt ajánlásával.

Kapható egyszerű és diszkötésben **1 kor., 2 kor. 50 fill.** és **3 kor. 50 fill.** árban a kiadó

VADÁSZ M. miskolczi vagy bármely könyvkereskedésben.

Legalkalmasabb karácsonyi és újévi ajándékok.

Van szerencsém Miskolcz város és vidéke n. é. közönségének b. tudomására hozni, hogy a legújabb és legtekintélyesebb *Gramofon beszélőgépek* üzletembe megérkeztek, a melyek az ugynevezett *Phonographoknál* jobbak, tökéletesebbek és mégis olcsóbbak, miért is kérem a n. é. közönséget ezen *Gramofon beszélőgépeket* üzletemben mielőbb megtekinteni szíveskedjék.

Egyben ajánlom dus választéku *arany és ezüst ékszerraktáramat*, mint *karácsonyi és újévi ajándéknak* legalkalmasabb tárgyakat u. m.: *brilláns, gyémánt és más kövü fülfüggők, karkötők, gyűrűk, dus választék arany, ezüst, doublé* hosszú és rövid *nyakláncok, szívek, kereszték, ezüst cigareta-tárczák, szivarszipkák, bajuszkefék, ezüst botok.* Nagy választék 13 próbás *ezüst evőkészletek, mokka kávé és halkészletekben.* Állandóan nagy taktár legjobb minőségű *Kina-ezüst-tárgyakból*, melyek színetartósságáért a legmesszebbmenő jóállást vállalom. Magamat a n. é. közönség jóindulatába ajánlva vagyok kitérő tisztelettel:

KLEIN SAMUEL

M. A. V. pályasírás és ékszerész.

Gramofon beszélőgépek,

Világhírű énekesnőtől Gramofon-felvételek.

Világhírű énekesnőtől Gramofon-felvételek.

Feltűnést kelt TURUL CZIPŐK

meglepő olcsósága!

Férfi czugos czipő 2 frt 50		Női czugos czipő 2 frt 25
Férfi fűzős czipő 3 frttól		Női fűzős 2 frt 80 Gombos 3 frttól
Női fűzős czipő box-bőr 3 frt 75		Gyermek czipők 1 frttól

Csin!

Elegancia!

Jó anyag!

Tartósság!

Magyar munka!

„TURUL” czipőgyár r. t.
főraktára

Miskolcz, Széchenyi-utca 39. szám. Horváth-szálló.

Magyar fém- és lámpaárú-gyár részvénytársaság Budapest, Kőbányán.

Tisztelettel tudatjuk a n. é. közönséggel, hogy gyártmányaink kizárólagos eladási jogát Miskolczon

KOÓS SOMA

úrnak adtuk át.

A magyar ipar pártolása szempontjából ajánljuk kitérő minőségű gyártmányainkat a n. é. közönség szíves figyelmébe.

Budapest, 1903. szept. hó 3-án.

Magyar fém- és lámpaárú-gyár
r. t. igazgatósága.

Hivatkozással a fenti megbízatásra, ajánlom a n. é. közönség nagylecsű figyelmébe **kizárólag magyar készítményű villamos-, légszesz- és kombinált csillárokkal** valamint **egyéb világítási tárgyakkal**, nemkülönben **mindenféle petróleum-lámpákkal** dúsan felszerelt üzletemet.

Nemcsak magyarország gazdasági fejlődésének vélek fontos szolgálatot teljesíteni, hanem a n. é. közönség érdekeit is szem előtt tartom, midőn a **külföldi gyártmányok helyett** ezen igen jutányos és a legfinomabb ízlést is kielégítő **magyar gyártmányok** képviseléstét átvettem.

Hazafiai törekvésemhez a n. é. közönség kegyes pártfogását tisztelettel kérem.

Miskolcz, 1903. szeptember hó.

KOÓS SOMA üveg-, porcellán-
és díszműkereskedő
MISKOLCZON.

A legélvezetesebb karácsonyi ajándék

A JÓ BOR

a mi MÁYER JÓZSEF „Kis Pipa”
vendéglőjében kapható.

Asztali borok:

Csáthi 1 liter ... 60 fillér.
Bizony-féle ... 80 "

Palack-borok:

Tolcsvai szamorodni 1/2 liter ... 160 fillér.
Leányka ... 280 "
Rizling ... 280 "
Tokaji 5 puttonos asszu 1/2 liter ... 500 "
Malaga ... 600 "
Cherry ... 600 "

1 liter éles ürmös 1 kor. Saját készítmény.

1 liter éles ürmös 1 kor. Saját készítmény.

SZENZÁCIÓS OLCÓSÁGOK!

December 31-ikéig = **nagy karácsonyi vásárt**

SZENZÁCIÓS OLCÓSÁGOK!

rendezek a következő árucikkekben még eddig nem létezett olcsó árakban u. m.:

Kitérő minőségű női posztó egy teljes ruhára való ... 1 frt 75 kr.
120 cm. széles kamgarn kelme, minden színben, egy teljes ruhára való ... 1 frt 50 kr.
120 cm. széles tisztá gyapjú Czibelin, minden színben, egy teljes ruhára való ... 2 frt 75 kr.
120 cm. széles mintázott kamgarn kelmek, minden színben méterje ... frt 45 kr.
Tiszta selyem blousra való, gyönyörű színekben, méterje ... frt 78 kr.
Bleus-bársony, minden színben, méterje ... frt 55 kr.

Egy tejes ruhára mosó flanel ... frt 90 kr.
1 vég jó minőségű Takács vászon, 30 rőt ... 3 frt 75 kr.
1 vég czérna vászon 35 rőt ... 5 frt 20 kr.
1 6 személyre való kávé garnitúra, minden színben ... 1 frt 35 kr.
1 6 " " ajour szegélyű kávé teríték ... 2 frt — kr.
1 tuczat jó minőségű vászon zsebkezdő ... 1 frt 30 kr.
1 " " finom batist zsebkezdő ... 1 frt 50 kr.
1 finom Cloth alsó szoknya ... 2 frt 50 kr.
1 kész női blous jó mosó flanelből ... frt 60 kr.

és még számos más cikkek feltűnő olcsó árakban. — Teljes tisztelettel

Széchenyi-utca 49. szám.

ROSENBERG MÓR.

(Erdey-féle vaskeresk. szemben.)

Az obsitos.*

Vitéz Hány János: újabb és nevezetesebb vitézi tettei és hősi cselekedetei.

Hárman valának együtt. A potrohos bíró, Az obsitos vitéz, és a furfangos író, Azontul a kocsmában vidáman szerteszét Szocialisták itták a hegy mézes levét.

És szólott Hány János: „Az volt aztán a nap, Nem terem t olyat többé se Isten, se pap! Hogy választásra mentünk Dédesre, gyerekek, Hol gróf Serényi Béla s Hebrony jelöltenek...”

Két batajjonban álltunk. A szuronyok hegyéü Ezer szikrakat vert ki a késő őszi fény, Körülöttünk választók, mint hangya a mezőn És folyt az ordítás fület reszketetön.

A pap, kormányhoz szított és mondá hangosan: Ne légy függetlenségi, én edes jó fiam, Hisz az ő jelöltjüknek a mennyben nincs helye, Olvasd csak az ászlókön, hogy Hebrón a neve...

A rabbi, kormányparti, ugy mondá hangosan: Ne légy függetlenségi, mein teurer fiam, Hisz az ő jelöltjüknek a mennyben nincs helye... Nü, mért? Mert hisz nem Hebrón, de Hebrony a neve.

De jött függetlenségi, tizezer is talán! És lón nagy rémülődés Sorényi oldalán! Ó rá alig szavaztak, csak Hebrony járt elől, A sok szavazat rája estéig szinte dől.

* A „Kakas Márton” decz. 13-iki számából.

Hejh! ahány község csak volt Dédes kerületén, Mint a parancsolat, szavazott le szegény, De mindhiába minden igaz iparkodás, A kormányparton támadt szörnyen nagy kapkodás.

„Vesztünk! — szólott gróf Serényi — ezerrel is talán, S többé nem biz az állam már titkokat reám, S ő felsége is engem majd miképp vesz elő, Ha nem mehetek hozzá úgy, mint képviselő.”

„Fiam, jó Hány János, — szólott hirtelen nekem, Mindig te voltál nékem leghivebb gyermekem, Vedd elő mostanára legkitünőbb eszed, Hiszen a mit most teszel, a császárért teszed.”

„A császárért, kinek te gehorzámszt esküvél, A kiért harcba vágatsz, sebesen, mint a szél, Aki a legfőbb Krixxherr, urad, parancsolód S ki megjutalmaz téged, meglátod, esudamód.”

Kihuzom magam büszkén, hogy félt mind, aki él, S kértem vitézi hangon: — „Mi a legfőbb Befél? Csatába, tűzbe menjek, azt a vak angyalát, Vagy hogyan szabadítsam meg a magyar hazát?”

És mondja gróf Serényi: „Hozz szavazót nekem, Nem bánom élve, halva, nem bánom legyzen, Nem bánom legyen ifju, nem bánom legyen vén, De képviselő legyek holnap reggelre én.”

Ismétlem a parancsolat, mind reglamába áll, És lábam egy-kettőre már a nyeregbe száll, Patrujt veszek magamhoz, hat szálas gyereket, Hogy örömben szinte az égből is nevet.

S futok a börtönökhöz, föltárom kapuját: „No mars, no mars, szavazni, azt a hét angyalát!” „Ki a jelölt? — azt kérdik. — Serényi! — felelem. Ki leszavaz ma rája, azt éri kegyelem.”

S futok a kórházakba, föltárom kapuját: „No mars, no mars, szavazni, azt a hét angyalát! Minden beteg föl, talpra! Félholtak talpra fel! Induljatok Dédesre, ahol szavazni kell.”

S futok a kórházakba és mankós öregek, Ezeresztendő vénnek előmbé jöttek. „Mi lesz? — kiáltok rájuk — Szavazzon, aki él! Mert ez a legfőbb haduri, a krixxherri Befél!”

S futok a temetőbe. Temettek akkor épp, Könyes szemekkel állott a sír körül a nép... De meghallá a hangom az egész temető: „Huzzák föl a halottat... Szavazni jöjjön ő!”

S elől a fegyverekkel utnak indultam én, S elérkeztem Dédesre az napnak estvelén, Ott leszavaztak sorra a holtak, betegek S a nemes gróf ur pártján őt szóval győztenek...

De mit is mondjak többet... Hogy átölelt a gróf, Hogyan sirta, ezúttal minden bajtól megóv, Hogy irt császár uramnak enrólam remekét, Hogy a szív a keblében mily módon remegett.

Nem akarok nagyozni... De minden így esett, Talán el is hallgattam itt-ott egy keveset, De hiszen szerénységéből mindig hallgatni kész, Vitézlő Hány János, az obsitos vitéz.

Karácsonyi álom.

A szeretet vallása uralkodik a földön, nincs ember, a ki ne szeretné egymást, úgy mint a testvér a testvért, anya a gyermekét. Nincs haragos, nincs ellenség, béke, boldogság uralkodik közöttünk, mindnyájan egyformák vagyunk, mint a hogy születésben és halálban mind egyforma az ember.

Csupa jóindulatu, türelmes, igaz jellemű becsületes a nép, nem kell félnünk, hogy embertársunk valami gonosz fondorlatot rejteget keblében ellenünk, őszintén, félelem nélkül hajtom le fejemet vánkosomra, testemnek s földi javaimnak tudom nem leszen semmi bántódása. Ezt gondolja minden ember, ez a nyugodtság, ez a bizalom boldoggá tesz minket. Nincs mitől rettegnünk, ellenség nem tör ránk, hogy véres küzdelmek árán foglalja el tőlünk az életet adó ősanaföldet.

Egy seregben vagyunk mindannyian, egy vallásunk van, a szeretet nemes vallása. Jézus a vezérünk, a legnagyobb ember.

Ebben a boldog-nyugodt állapotban él az egész világ, az észsarkari eszkimó épen úgy, mint a forróvívi néger.

Nincsen szegény koldus, földönfutó, nem halljuk a nyomorultak kétségbeesztő siránkozását a falat kenyér után, nem nyújtja feléd senki esengve kezét, hogy segítsd, mert mindenkinek juttatsz abból, a mit Isten adott neked.

Nincsen bűnös, gonosztevő, nem lopnak, nem ölnek, nem rabolnak már a földön, a pallosnak, bitófának már csak a hire van meg, mint az ősidők csudás meséinek. Nincsen bíró, mert nincsen ki felett ítéljen, nincsen törvény, csak a tiz parancsolat s a szeretet törvénye.

És így jutunk el a tökéletes boldogsághoz. Erősek a nemzetek, törzsek, anyagi jólét, vagyonosság,

igazság vesz körül minket, óriás lépésben fejlődik a tudomány, irodalom, művészet, a bölcsék még bölcsőbbekké lesznek s mint a csillagok világítják be korukat.

Tiszta, világos minden. Semmi homály, sötétség, a hol a bűn tanynázna.

Vallásos a nép, buzgón járja a templomokat s dicséri az Urat.

* * *

Karácsony éjszakáján álmodtam ezeket, mikor szép téli este borul a földre, mikor a karácsonyfák millió kis lángja bevilágosítja az égboltozatot s Jézus születését ünnepeleljük.

Ő tanította ezeket nekünk s mikor ma este valami melegség fogja el szívünket, mikor szeretettel közelebb húzunk embertársainkhoz, mikor az ellenség rabló pihen — az ő vallása, a szeretet vallása uralkodik rajtunk.

Ilyennek kellene lennünk mindenkor, mindig karácsony estvéjének kellene lenni, hogy ne lenne e földön irigység, harag, bűn és szegénység, hogy ne csak álom lenne az álunk, de igaz valóság.

Itt volna közöttünk, előttünk Jézus, az ő egyszerű, nagy alakja val s csak egy szó volna törvényünk: a szeretet.

Leszih Andor.

Zsúr Osztocsiléknál.

Rendithetetlen hive vagyok a visszavonultságnak, halálos ellensége a viziteknek s a legalázatosabb tisztelője a hölgyeknek. Röviden ez az én társadalmi hitvallásom. Ezt a hitvallást mindig mint szent meggyőződésemet követtem s hogyha ennek daczára sok ismerősre tettem szert, az olyan baleset, — és baleset mindnyájunkat érhet! — mintha egy „bornemisszának” megfagy az orra s külsőleg a notórius korhelyek közé sorozzák.

De hát minden meggyőződésnek — minél szentebb, annál inkább! — van egy szege, ahová fel lehet akasztani. Így szabja meg ezt az örök haladás törvénye, amelynek szintén nagy tisztelője vagyok. Tehát készséggel írom alá a társadalmi ex-lex állapotot, kivált ha váltó! — szó nélkül elfogadom.

Ezúttal azonban sokkal komolyabb dologról volt szó.

Elfogadtam egy meghívást, mely Osztocsil barátom zsurjára szól. Osztocsil barátomról különben megjegyzem, hogy budai háztulajdonos és fővárosi bizottsági tag. A budaiak ugyan a háztulajdonosokra nem sokat adnak, azt mondják róluk, hogy a háztulajdonosok szerepe örökös kaczerkodás a esőddel, de a „föv. biz. tagság” az ő szemükben paruasszusi méltóság. És nincs kizárva, hogy igazuk van.

A zsúrra pompás kondícióm volt. Pár nap óta kintően aludtam s valósággal viritottam az egészség-től. Piros voltam, akár a pünkösdi rózsza.

Pontban öt óraker betoppantam Osztocsilékhoz. Szívesen fogadtak. Mint valami diadalmas Caesar, aki csak jöhet — láthat és győzhet, — vonultam be a szalonba.

— Ön ritka vendég nálunk. — Kezdte a társalgást a háziasszony.

— Igen... beteg voltam...

— Ugyan? Hisz tegnapelőtt láttuk a Koronaherczeg-utczában.

— Pardon... Izé... Ideges hörkhurutban szenvedtem, ami bár megtűrte a szabad levegőn való mozgást, de kedves társaságukat esetleg molesztálhatta volna...

— Tehát beteg volt? Igazán milyen rosszul néz ki. Nézd csak Mariska — szól belépő lányához — szegény barátunk milyen rosszul néz ki...

Érkeztek a vendégek sorra s mindnek egybehangzó véleménye az volt, hogy vesztettül rossz bőrben vagyok. Osztocsil papa pláne félre-

hívott s lelkekre kötötte, hogy feltétlenül gyógykezeltessem magamat.

— Hja! mert az egészséggel nem lehet tréfálni! —

Kezdtém magamat rosszul érezni. Minden mozdulat, amit tettem, azonnal egy megjegyzést eredményezett, hogy:

— Most látjuk igazán milyen rosszul néz ki!

Végre beláttam, hogy itt semmiféle tiltakozás nem segít, nekem ebben a társaságban betegnek kell lennem. Belenyugodtam tehát a megváltozhatatlanba és bosszusan huztam meg magam egy szőlyeszekben. Figyeltem a társalgást.

Osztocsil papa vitakozott egy törvényszéki aljegyzővel, hogy a tuberkolózis látható pirosságot kölcsönöz az arcznak. A törvényszéki aljegyző épp az ellenkező véleményen volt. Szerinte a tuberkulotikus beteg arca olyan mint a sárguló falevél: zöld is, sárga is. A társaság természetesen az aljegyző véleményét fogadta el, de Osztocsil papa nem engedett.

— Látják, itt van az én igen tisztelt fiatal barátom, (ezzel rám mutatott) ő az élő példa rá, hogy mennyire igazam van!

— De kérem — szólaltam meg elképedve — én soha sem voltam tuberkulotikus, az apám se, a nagyapám se...

— Akkor szívhajos! s ez egy kutya! — döntötte el a kérdést elmésen a háziasszony.

A háziasszony fellépésén az egész társaság megbotránkozott volna, de már nem volt idő rá, mert az uzsonnát szervirozták.

— Hála Istennek — gondoltam magamban, legalább a mindenható szakácstudományok elvonják rólam a figyelmet.

Ugy is volt. Osztocsil mama azonnal egy tál Eiffel-toronyszerű süteményhalmazra mutatott s dicsőkedve kínálta mindenkinek:

— A házi kisasszony csinálta!

A vendégek vettek és haraptak belőle. Mindnyájunknak egybehangzó véleménye az volt, hogy a házi kisasszony a konyha nemtője. Ah, de ráj került a sor! A házi kisasszony oly ábrándos szemeket vetett rám, hogy nem volt kitérés; nekem is vennem kellett.

De jajj! A kít az istenek gyűlölnék, az még a cukorsüteményben is keserűséget eszik. A házi kisasszony bővös pillantásaitól annyira el voltam ragadtatva, hogy mindjárt az első falat a cigányutra csuszott s kicsi hijja, hogy meg nem fultam a köhögéstől.

— Az Istenért! — sikoltottak fel karban a hölgyek — mi történt?
— A sütemény... — hörögtem, a hogy sikerült kibontakozni a köhögésemből.

— A sütemény? Talán nem jó?
— indignálódott a házi kisasszony s oly mérges pillantásokat vetett rám, mint a primadonna a kritikusra.

Már-már botrány volt készülöben, mikor a köhögésem végtére elállt és beszélhettem.

— Dehogyan volt rossz, a cigányutra csuszott!

A társaság megbékült, csak Osztozil papa maradt komor, mint egy téli tájkép. S ennek a komorságnak is meg volt a maga oka, a mi csakhamar ki is derült. Már t. i. az ok és nem a komorság.

A mint elbucsuztam a szives társaságtól, alig tettem ki lábamat az ajtón, hangokat hallottam. Osztozil papa beszélt a törvényszéki aljegyzővel.

— Kérlek, ezután hassatok oda, hogy ez a szegény beteg ember ne látogassa a szurjainkat, mert még a karjaink közt fog meghalni. Látad ma is...

Nem vártam be a mondat végét s gyorsan leakasztottam a felöltőmet és meggyőződésemet a szegéről, azután usdi, rohantam a szabadba. Odakünn aztán feltettem magamban, hogy ezentul csak oly feltétel mellett megyek bármilyen zsurra:

1. Ha egészségemet békében hagyják.

2. Ha nem süt a házi kisasszony semmit, de semmit és mégégszer semmit!...

De miután ez épp oly lehetlenség, mint a perpetuum mobilis, úgy hiszem, végleg lemondhatok arról a reményről, hogy valaha zsúron résztvehessek.

Othmár.

A kisasszony.

Irta: Fáy Nándor.

Mari behozta a gyermekszobába az oszonnakávét és ezt mondta:

— Gyurika, össze ne törje megint a csészét. Maga meg Jolánka, várjon egy kicsit, míg meghül a kávé, mert különben megint összeégeti a nyelvét.

Mindezt Mari csak azért mondta, hogy mondjon valamit. Az asztalnál ott ült még egy harmadik

valaki is. A nevelő. Ehhez Mari egy szót sem szólt, csak elébe tette a kávé; igya meg belőle, ha akarja. Ha nem: ugys jó.

A nevelő melegítésü, a csitiriségből alig kicseperedett leány. Mari felé fordult:

— Én ma nem kérek oszonnát. Fáj a fejem.

Marinak egyszeriben ráncos lett a homloka. Nem elég, hogy neki kisasszonynak kell hívnia azt, aki a nagysága előtt egy csipetnyit sem több nálánál, nem elég, hogy neki ki kell szolgálnia a valójában cseléd, csak kívülről frajla nőt, ez még finnyáskodik is.

— De nagyon sok a baja! — vetette oda félvállról. — Azt a kávé, a mit én főztem, megihatja akármelyik királykisasszony is, nem-hogy maga. Tudja.

A nevelő arczát előntötte a pirosság, koszoruba font szőke haját idegesen simította végig:

— Miért bánt engem, Mari? A nagyságos asszony is, az ur is, a gyermekek is, még maga is?

A cselédeleányt egy pillantásig gondolkozóba ejtette, hogy: „még maga is“. Mi az a „még“!

Azt jelenti-e, hogy ő még cselédlétére is hangosan mer beszélni a „Kisasszony“-nyal, vagy pedig, hogy ugys közös a sorsa szegény kis frajlával; minek bántja hát? Mari arra az eredményre jutott, hogy a nevelő meg akarta sérteni. Már a szoba ajtajában állt, de odapattant az asztal mellé és csipőre tett kezekkel hápogta a nevelő orra alá:

— De nagyuri dáma lett egyszeriben a kisasszonyból, hejh! No, adta már, de adja is még olesóiban.

Gyurika időszerűnek tartotta, hogy megnyilatkozzék az ügyben.

— Szeretném tudni mi a baja, kisasszony?

— Semmi, csak viselje jól magát.

A kis ifiurat nem elégitették ki soha a negatív feleletek és mint mindig ilyenkor, szemtelenségbe csapott át most szintén:

— Azért is összetöröm a csészét, azért sem tanulom meg a lecskét, azért is megmondom a mamának. Azért is...

A teljes harmónia kedvéért közbeszólt a kis kisasszony, Jolánka is:

— Én is... Én is...

A kis leány szőszke fejcséke körülbelül sem tudta, hogy mit mond meg ő is a mamának és miért. De azért beszélt. Mert Gyurika okos fiu, amit ő tesz, az jól van téve. Az okos kis fiu pedig, hogy szavának annál nagyobb súlyt adjon, a kanapéről deklamálta:

— Megmondom a papának is, hogy maga henczeg tudja!

Az ifiur nem is gondolt arra, hogy olyan hamar teljesítse az ígérését, apja lépett a szobába. Tömzsi kis ember, duzzadt ajku, a szeméből áramló sárgás fény kelle-

metlenné tette a tekintetét. Batónak hívták és gabonával kereskedett. Ugy gondolta, hogy, ha valaha, most el kell sütnie az apai tekintélyt. Kiabálni próbált, de csak rikácsolás lett belőle:

— Gyuri, hogy mersz a kanapén ugrálni?

Minden átmenet nélkül elhagyta a szónoki hév a fücskát és szepegeve dűnyögte:

— Én nem csináltam semmit... A kisasszony...

Jolánka szava visszhangként kísértte:

— A kisasszony...

Bató odalépett a nevelő elé:

— Mi az, kérem?

Az nyugodtan, inkább gépiesen felelte:

— Semmi...

A férfi szeme éhesen simogatta meg a leányt:

— Van magával beszélni valóm! — mondta olvadozóan.

A leány egyszerűen, hangsúlytalan szolgálatkészséggel felelt:

— Tessék parancsolni vélem.

Bató a gyermekekre vetett egy sunyi tekintetét:

— Halkan beszéljen! — sutogta. — Nem parancsolok, hanem kérek... Még mindig haragszik reám...?

— Bocsanat a kenyéradómra...

— Ne beszéljen így, már mondtam. Nézze, én kész vagyok magáért nagyon sok áldozatra, engedjen már a beteges elveiből...

A leány arca keserű mosolyba torzult:

— Beteges? Elv? Azt tartja ön beteges elvnek, hogy nem adom el magam? Nos: én akkor nagyon beteg vagyok... Harmadszor próbálja már meg vélem ezt a hangot s most harmadszor és utoljára mondom, hogy nem tűröm tovább. Megértett?

— Legyen esze...

— Ha ön a szennyet nevezi észnek, akkor én teljesen esztelen vagyok. Elég volt...

A férfi duzzadt ajkai reszketek, kapkodott a szavak után, kissé még vergődve küzdött benne az állat az uri emberrel, szeme körül villogott a sárgaság és tompa lett a beszéde:

— Ha magának ez az utolsó szava, ha maga így kezel engem: jól van. Vélem ezen a hangon is lehet beszélni. De nem nekem lesz kellemetlen.

És elment. A leány arczán végig szaladtak a könnyek, végig hullámozott rajta a keserűség érzése, hogy portékának tartják őt, akit éppugy lehet adni-venni, mint akármicsoda árucikket. Leányleke tisztasága beléreszketett már csak a gondolatába is, hogy ilyen ajánlattal állt elébe egy ember, aki nem ingyen, nem alamizsnának adja neki a kenyeret, hanem fáradságosabban kell neki ezt megszolgálnia, mint a legutolsó cselédnek. És a könnyek csak folytak

az orczáján. Mintha valami csunya álomból ébredt volna fel, úgy összerázkódott, hogy ott állt előtte Batóné, egy soványka kis idegasszony, meg egy nagyon geometrikus bajuszu, vonalakba vasalt fiatalur.

Az asszony beszélni kezdett, de aki hallotta: nyafogásnak hallotta.

— Kisasszony, miért hordozza az arczán az egész fájalmát?

Mindenik szava bántani akart s ezt a czélját el is érte. A leány szinte csak sóhajtott:

— Beteg vagyok, nagyságos asszony, hazamegyek egy időre pihenni a falumba.

Az asszony fölöslegesnek tartotta, hogy sok szót vesztegessen e körül a tárgy körül:

— Amint jónak látja! — felelte egykedvűen és valami angol nótát dudolgatva, ment át a másik szobába.

A geometrikus bajuszu fiatalur vonalai engedtek egy kicsit a me-revségükből. Idevalónak tartotta, ha részvétet önt a szavába:

Nem kell olyan szomorúnak lenni! — fuvalázta. Lesz még ez jobban is.

Erre az uj és intelligens mondatra a leány nem felelt semmit, a fiatal ur tehát közelebb vonult hozzá és a kezével is igyekezett kifejezni lelke részvétét úgy, hogy meg akarta simogatni a leány arczát.

— No, no, kicsikém, nem kell úgy elszontyolodni!

Nem volt ideje visszakapni a kezét, recsegeve hallatszott az ajtóból Batóné hangja:

— Gratulálok! A beteg, úgy látszik, nem annyira beteg, hogy „hódítani“ ne tudjon...

A leány ajkáól az izgalomtól szaggatottan omlott a szó:

— Bocsanat...

Az asszony szeméből cikázott a gyűlölet. Toporzékolni tudott volna, hogy ez az ember, akivel esztendő óta csalsza az urát, akiről azt hitte, hogy hideg maradna a világ legesabitóbb mosolyára is: cseléd-sornál alig jobban levő leánnyal is felcsereéli őt, ha alkalma van rá.

A gazember. És a leány arczába rikácsolta:

— Kisasszony? Szép kisasszony! Pfuj! Kilököm a házamból! Még ma pusztuljon! Nem elég az uram neki, még a...

Észbe kapott és nem folytatta tovább. Majdnem az szaladt ki a száján, hogy: „még a szeretőm is kell?“

A leány szédületet érzett. Pillanatokig forgott vele a világ, azután lebirta indulatát s a leányság tiszta nyugodtságával ezt mondta:

— A nagyságos asszony nagyon téved. Nekem nem kell sem a férje, sem ez az ur. És elhagyja, nem várom meg a kilökést, magamtul is elmegyek. Ugy gondolom, hogy ha egész nap is padlót surolok majd, akkor sem lesz nehezebb és keservebb kenyerem. Mert akkor

legalább m
cselédet, am
nem most is
zobban „k
Kisasszony
házban. Aki
szavával a
egy szava s
kit minden
lédek gunyj
ságos asszo
két adta o
nem adja o
ságos urnak
urnak így t
kérek belő
ilyen nem a
... És
kérdzte a
kisasszony,
nyafogta:
— Kilo
volt!

Kar

— Lev

Mélyen t
Meginstá
Ime lássa
Az ünne
A jó aug
Hoz ilye
Arany al
Lovat, b

Hat leán
Várja ma
S én vet
Hat muff
De tud
Nem les
Mert ök
Hat ker

Hát bizo
Ugy len
Hogyha
Kérők ü
Oh én a
Égő gy
Szerkes
Epedő b

Mikor

A kik
hetnek ar
émlyan
kordés;
hogy azt
hogy meg
bocsátom,
reális tud
solut bec
len követ
Azt állítj
fényrengés
ő is való
éthert a
kábbnak
sabbnak
las Nagy
Nos, ez
lesz szül
hogy M
dik.

Az át
tása utá
az aether

legalább megbecsülök bennem a cselédet, aminthogy azt láttak bennem most is, de ezerszerre lealázóbban „kisasszonynak“ hívtak. Kisasszonynak, aki a legutolsó a házban. Akit nevetve piszkíthat be szavával a gyermek, de erre soha egy szava sincs az asszonynak. A kit minden nap megrugdos a cselédek gunyja: bánja is ezt a nagyságos asszony. Aki nemesak a lelket adta oda a gyermekeknek, hanem adja oda a testét is a nagyságos urnak, mert ez a nagyságos urnak így tetszik. Köszönöm. Nem kérek belőle. Ilyen voltam, hát ilyen nem akarok lenni . . .

. . . És este, mikor Bató azt kérdezte a vacsoránál, hogy hol a kisasszony, az asszony hidegvérrel nyafogta:

— Kilöktem, mert szemtelen volt!

Karácsony előtt.

— Levél a szerkesztőhöz. —

Mélyen tisztelt szerkesztő ur,
Meginstálom aláson,
Ime lássa nyakunkon van
Az ünnep a Karácsony.
A jó augyal mindenkinék
Hoz ilyenkor valamit,
Arany almát, ezüst diót,
Lovat, babát és csacsit.

Hat leányom szintén lesi,
Várja már e szent napot,
S én vettem is hat pár cipőt,
Hat muffot és kalapot,
De tudom, hogy ez ajándék
Nem lesz tetszésük szerint,
Mert ők jobban szeretnének
Hat kerőt, hat vőlegényt.

Hát bizony a karácsonyfa
Ugy lenne szép igazán,
Hogyha arany skatulyában
Kérők ülneek a fán:
Oh én akkor gyujtanék csak
Égő gyertya lángokat:
Szerkesztő ur, adja férjhez
Epedő hat lányomat.

Kesergő családapa.

Mikor lesz Miskolcz gyár- város?

A kik ismernek, biznyságot tehetnek arról, hogy én mindég komolyan szoktam beszélni. (Más kérdés; igazat-e?) Most is, nehogy azt mondassák ellenségeim, hogy megint humbugizálok, előre bocsátom, hogy cikkemnek alapja reális tudomány, konkrét tétel, abszolút becsü igazság, megdönthetetlen következtetés, számtani axioma. Azt állítja ugyanis Euler, hogy a fényrengésekből — melyeket már ő is valószínűnek vett fel — az éther a levegőből 3.9×10^7 ritkábbnak és 1278-szor rugalmasabbnak számította ki. (Lásd Pallas Nagy Lexicon VI. k. 521 l.) Nos, ez a bizonyos rugalmasság lesz szülő oka cikkemben annak, hogy Miskolcz gyárvárossá fejlődik.

Az átkos nevű floxera pusztítása után az Avasunk üregeiben az aether rezgések száma rendki-

vül alászállt. Nem volt szülő, tehát nem volt, must sem; nem léven must, nem fejlődött gáz sem; gáz és gőz nem léven, nem volt jó kedv, nem volt tehát aether rezgés sem. Pihent az Avas. Csendes és nyugodt volt, mint egy jól kihízott libamáj. S ez a nyomasztó esend évtizedeken át tartott. Olyan volt a hegy belseje, mint a letiport, megkötözött magyar. Néma.

De ime a magyarok hatalmas Istene megszánta népét. Elküldte az ő Messiasát, hogy tanítsa meg az embereket a floxera mentes szőlőkkel való bánásmódra. A hegyek kezdik felvenni a régi színöket. Az Avas belseje is meg változott. Ma már a rejtelmes mélységek derűt adó nedvvel telnek; megújulnak a népvándorlások, hangas jókedvtől hangzik a hegy s a közörmömben még az ajtófélfák is könnyeznek. Ez így növekedik évről-évre, míg végre 1917-ik esztendőben oly jó és bő termés lesz, hogy a szőlők holdankint 48 hordó bort adtak s így minden pinczére átlag hatvanhét hordóval jutott. (264716 : 3948 = 67.) Ugyanezen év június 29-én az Avas felől balsejtelmes földalatti morgás hallatszott, mely Miskolcz lakóit nagy rémületbe ejtette.

Ennek megvizsgálása végett egy geologus és pinczészekből álló szakértárság ment föl a hegyre, illetve a hegybe. 4 havi szakadatlan vizsgálat után megtörve bár, de fogya nem tért vissza a társaság: Észleletének eredményét a „Miskolczi Muzeumi Közöny“ 37-ik számában tette közzé, azon figyelmeztetéssel, hogy ha az aether rezgések feszültsége a pinczék belsejében meg nem szűnik, úgy az Avas exploziójától bennünket a jövő évi 49.3% pótdadó sem ment meg.

De a figyelmeztetés a pinczébe járóknak csak borsó volt a falra. Mit nekünk Hekuba! mondogatták nagy fennen. Hiába volt a családanyak gyöngéd esdeklése; a városi tanács határozata, hogy a pinczébe való járás feltétlenül korlátozandó, maradt minden, úgy mint volt. Így történt mint a Régészeti Lapok 1917 év 45—51 számában bővebben leírva lesz található, hogy ezen év nov. 29-én az avasi pinczék merő véletlenségből annyi gazdát, vendéget fogadtak magokba s azoknak oly zajos kedvök támadt, hogy a sok kontra, rekontra, dalás, vitatkozás után az aether rezgések tulfeszültsége és rugalmassága oly magas fokra hágott, hogy a veszedelem elkerülhetetlen lett. Egy iszonyatos dördülés rázta fel még Szerajevo lakóit is. Miskolcz népe legédesebb álmából fölriadván, eszmélet, álm és felső ruha nélkül tódult ki az utcák és közteterekre. Oh mily felségesen rémes látvány tárult szemek elé! Egy valódi tűzhányó! Egy eleven Vezuv! Ott hol a Nagy Albert borháza állt az

Avas gerinczén, volt a hatalmas krater, mely iszonyatos bőségben hányta a füst, tűz, hamu és láva folyamot. Felejthetetlen látvány! Ezredévbéli unikum! Fölséges tragikum.

Az Avas működése 13 napig tartott. Ez idő alatt annyi tört üveg, csilinder, pohár, lopó, sonkacsont, kenyér, szivarvég, donga és dugó darabokat vetett ki magából, hogy azok a furatások szerint 12 kilométer vastag réteget képeztek az Avas körül.

Mit csináljon ezen iszonyatos látvánnyal a város? Szerencsére akkor már voltak okos emberek. Nosza összeálltak, részvény társaságokat alapítottak s alig egy pár év alatt már számos gyár karesu keménye ontotta magából a füstöt. Csaba felé szódaspodium gyárat építettek, mely a pincze őskorbeli sonka és csirke csontokat dolgozta föl. A városban a leghíresebb üveggyár pompázott, mely a számtalan pohár, lopó s csilinderek törmelékéből a legfinomabb velencei tükröket állította elő. A kikerült szivar maradványokat egy burnógyár dolgozta föl. A valódi látvány porzónak örölte föl egy másik gyár. Az összeszedett dongák összeforrasztattak, ebből kerültek ki a legkisebb hegedük, mert ezekben már azelőtt is volt *nóta*. Míg a parafin daraboknak is új alakot adott a megfelelő átgurás által egy motóros gépezet. A csapokat könnyű szerrel fűtülök, furulyák és okarináknak dolgozták föl. A kemény kenyér darabok egy hatalmas reflector által „prezlinek“ dolgoztattak. Így lett Miskolcz gyárváros. Ettől fogva a város jóléte rohamosan emelkedett. A lakosok szemléto-mást gazdagodtak. A pótdadó eltűnt. A városi hivatalnokok s tanítók fizetése megkétszereződött. Oh boldogság aranyalma, tündér kertje, jöjjön el a te országod minél előbb!!

Putnok István

Karácsony este.

Irta: Sassy Csaba.

A téli ködbe . . . alkonjátba
Zug-bug a templomok szava,
Leszállt misztikus varázsszal
A szent Karácsony éjszaka.
Az ablakoknak fénye támad
Száz gyertya láng libeg-lobog.
Körülállva a zöld fenyőket
Az emberek ma boldogok.

Dohányfüstös, cifra teremben
A hol buja illat kereng,
A hol a fény bántó a szemnek.
Hol trágár, czéda nóta zeng.
Hol forró, puha testü lányok
Csengő pénzre váltják e kéjt:
Egy férfi ül magába, szótlan . . .
Általvirrasztva ezt az éjt.

Lázás fejét kezébe hajtja
Néz . . . néz soká maga elé.
S összerázkódik a kacajra,
Mely kórusban zudul felé,
Aztán szilaj deliriumban
Kiált! „Tűzes bort hozzatok!
Ma kéjre, ölelésre vágyom,
Öleljetek . . . csokoljatok . . .

Karácsony van ma a világban,
Ünnepel most ott künn a hit.
És térdreesve milljom ember
Imára nyitja ajkait.
De ti ne higjétek lea'yok,
Ne higjétek a szentirást!
Ne várjátok ti balga hittel
A Megváltót, a Messiaszt!

Ne higjétek . . . hazug az irás
Nincs Messias, nincsen sehól . . .!
Nem születik meg ma, se holnap,
Sem itt, se másutt valahol.
A hit se mas önámításnál,
Sátán az ember semmi más . . .
Nem váltja meg tengernyi bünét
Sem egy, sem ezer Messias.

Nézzetek csak szét a világba,
Mit látni fogtok nem a hit.
A pénz az isten, ennek átka,
Szennye, büne csak az van itt.
Hit, rang, erény, becsület mind mind
Hitvány árucikk, itt csupán,
Adja — veszi az emberállat,
Mert elsorvad a pénz után!

Szülehetnek ma Messiasok
— A kik az eszmét hirdetik —
Nem feszítik keresztre őket
Csak busás pénzen megveszik.
Nincs a léleknek szárnyalása,
Nem tud teremteni az agy . . .
Szédíti a pénzt csillogása
És érte mindent odahagy.

Kufár az ember, a világ rossz,
Bünök tanyája lett a föld.
Minden vágy itt egy szóba olvad,
A pénzben mind mind testet ölt.
S a Messiaszt hiába várjuk,
A Messias meg nem jelen.
Nevesetek bár a szemembe,
A világ büne fáj nekem.

Mint hogyha minden kárhozatját
A lelkem mélyén hordanám,
És mindenik ma úgy maréget . . .
Ha elfelejteném talán . . .?
Öleljetek . . . fuljak a kéjbe,
Tompaljon mámorban agyam . . .
Észbontó, örült kéjre vágyom,
Oh nyujtsatok ilyet, ha van!

Öleljetek . . .! hörög vadul fel
— S körülnéz a lányseregen —
De azok busan, fejlehaltva
Csak állnak . . . állnak egy helyen.
Incselkédő zug-bug csendesén.
Kedv; minden lassu könnybe fult,
Eszökbe jut a szunnyadó kin
Az a szeplőtlen, tiszta mult.

Az elszibadt lélek föléroz
S megvéri újra a jelen.
Hallga! Mi ez? A percnyi csöndbe
Harangszó zug-bug csendesén.
A fojtott fájdalom eltör,
Felbug az elesülő sirás . . .
S a férfi csöndesen susogja:
„Meggzületett a Messias!”

Az ákác levél.

Egy délután, amikor az időt
már sehogy sem tudta szórakozás-
sal eltölteni Ilka kisasszony, el-
ment a barátnéjához, az érzélgős
kis Mariskához, aki sohasem fogy
ki a témából. Az irodalom, a mű-
vészet, a zene kiapadhatatlan tárgya
néki; ezekről órák hosszát el tud
fecsegni.

Társalgása kedves és megnyerő.
Sóha sem untatja hallgatóját va-
lamely agyonracséptelt dolog mind-
untalan való föltalalásával, ellenke-
zőleg, mindég eredeti, új témáról
szól. A férfiak ugyszólván körül-

